hoolt kandma, ja mitte nenda ellama, nago ei peaks ma ialgi surrema.

Ma tännan sind, oh Issand! et sa mo issa weel olled ellusse jätnud, ütles Maria; oh anna, et so kallis sanna meile mollemile önnistusse kasso sadaks!

Igga öhto lugges Maria issale piiblist ette, — ei jätnud ka ialgi Issandat pallumatta mollematte hingede (issa ja ennese) eest: et ta wõttaks omma armo nende sees kaswatada ja hoida. Keik Maria wisid ja könned ollid issa melest ni armsad, et isagi melest pibel armsaks, ja ikka armsamaks läks. Ja ta sai selle armsa Önnisteggiaga tutwaks ja sureks sõbraks, kelle käest keik tõsine ja kindel rahho ja rõõm tulleb.

Monne aia pärrast heitis ka Maria hea sõbber Anna sakste tenistussest lahti, läks Maria jure ellama, ja ellasid ühheskous Issanda armus kaswades. Nelja aasta pärrast jäi Maria issa haigeks ja surri. Ööd ja päwad olli Maria temma wodi äres tedda walwamas ja temma eest hoolt kandmas, kunni ta Issanda rahhus siit lahkus. Maria leinas temma pärrast, agga mitte kui „need, kellel ep olle lotust"; (1 Tess. 4, 13.) sest ta mõtles selle päwa peale, mil ka temma ellokord lõppeb, et ta temmaga ühtlasse Jummala aujärje ees woib laulda: „Se Tal, mis on ärratappetud, se on wäärt, et ta wõttab wägge, ja rikkust, ja tarkust, ja rammo, ja auustust, ja au ja kitust." (Joan. Ilm. 5, 12.)

Monne aia pärrast sai Maria mehhele, ja olli omma mehhele kuldne warrandus, ja waeste ja häddaliste abbi ja tuggi sanna ja teoga. Temma sõbber, Anna, jäi ka temma jure ellama, ja kinnitasid teineteist ses lotusses ja ses uskus, mis nemmad Issandalt ollid sanud.

Ja kui pärrast ka monda murre ja kurwastusse aega tullid, siis arwas Maria sedda silmapilkmisse aia willetsuseks ses uskus, mis temmal olli Jesusse Kristusse sisse, ja ses iggawesse ello ja üllewägga sure au lotusses. (2 Kor. 4, 17.) Temma jäi